

KARŞILAŞMALAR

Erol Akyavaş

SEMİH KAPLANOĞLU

İncecik bir adam. Yaşsız bir adam. Yersiz, yurtsuz, o kitadan bu kitaya sürekli dolaşıp

duran, ışığı arayan bir adam. Kendinden kendine giden bir adam...

Onu ilk kez Aya İrini'de gördüm. Dudaklarının ucunda sönmüş sigarası, 'Fihi Ma Fih' yani 'İçindeki İçindeler' adlı işini yerleştiriyordu. Yaptığı işe öylesine kendini kaptırmıştı ki, ne içinde bulunduğumuz, insanın dikkatini başka bir yere yöneltmesine izin vermeyen o muhteşem mekân, ne etraftaki eserlerini yerleştiren diğer sanatçılar, ne de içeriye yuva tutmuş güvercinler... O kendini dış dünyaya kapatmıştı. En garibi de neşe içinde ve ibadet eder gibi çalışıyordu. Kilisenin ikinci katına çıkan merdivenlere oturduğumu, uzaktan saatlerce onu izlediğimi ve 'anladığımı' hatırlıyorum.

Neyi diye soracaksınız, söyleyeyim: Onu izlediğim süre boyunca mütevazı bir Şaman'ın ayinine katılmış, ancak insandan insana geçen, yeryüzü ve hayat hakkında dile getirilemeyecek sırlar öğrenmişim. Hiç tanımadığım, konuşmadığım birinin, kendi kendine hareket edişini eşyaya, maddeye kutsal şeylermiş gibi dokunuşu, bulunduğu ortamdaki hınzırcasına mevcudiyetini ve de vücudunu işe katışını takip etmek daha önce tanık olmadığım, bilmediğim bir deneyimdi benim için. Sergi açıldıktan sonra birkaç kez daha Aya İrini'ye gidip, 'Fihi Ma Fih'a yakından baktım. Gördüm ki izlediğim suretin marifetleri de kendi gibiymiş.

Bu zayıf semazen, bir sigara yakar gibi, bir bardak su içer gibi, yerde ve gökte, renkte ve ışığın parladığı her yerde, Tanrı'yla buluşmanın yollarını aramış ve bu beyhude, çileli arayışta aldığı her milimi görünür kılmaktan başka bir merakı da yokmuş...

"Bütün devir... günler, aylar, yıllar, tek bir noktanın içine toplanmış bir ana sığılmış!"

Ben orda bakıp dururken, 'içindeki içindedir'i tavaf ededururken, meğer evrensel şakacı yeni bir karşılaşma hazırlıyormuş...

Birkaç ay sonra ortak bir dostun yardımıyla tanıştık.

Evinin hemen altındaki atölyede yeni bir sergi hazırlıyordu:

'İkonoklastlar İçin İkonlar'. O birkaç ay boyunca pek çok kez bir araya geldik. Göçebe ruhun sofrasında yemekler yedik, birbirimizin sırlarına arkadaş olduk. Bütün bu buluşmalardan, birlikte geçirilen zamanlardan aklımda tek bir şey kaldı: NEŞE!

Bugünlerde, onun bana armağanı olan Şebüsteri'nin Gülşeni Raz'ını okuyor, onun bu dünyadaki yokluğunun imbiikten geçen bir mai gibi düşünce ve anılarımızda varlık ve hacim kazandığına tanık oluyorum.

"Yokluk aynadır, âlem o aynadaki akis; insan da o aksin gözü gibidir. Ayna karşısındakiyse o göz içinde gizlenmiştir."

Şimdi artık bilemiyorum o nerde? Umarım, yeryüzünde izlerini keşfettiği tanrısına gittiği yerde kavuşmuştur. Artık "Gönül mü onun yüzünde, o mu gönülde? Şu müşkül iş bana örtülü kaldı vesselam!"